

slet ikke nødvendigt. Vi ser faktisk en rigtig god bølge derude, og nu har de også fået ansvaret for forebyggelsen ude i kommunerne her fra den 1. januar. De vil det her, de er i gang, og vi ser, at der bliver etableret flere og flere madordninger. Som jeg også var inde på, kan de private udbydere næsten ikke følge med, så godt går det, og det må da betegnes som en succes. Man kan da ikke på nogen måde bebrejde kommunen, at det går godt.

(Kort bemærkning).

Elisabeth Geday (RV):

Bare lige for at udrydde enhver tvivl, og det kommer jeg også tilbage til i min ordførertale: Det Radikale Venstre ønsker madordninger i alle skoler og daginstitutioner, og vi ønsker det indfaset over en 3-årig periode. Det gør vi netop for at få den sygdomsforebyggende og sundhedsfremmende effekt ud af det.

Men jeg er stadig væk nødt til at sige: Jeg synes jo, man kunne gøre langt mere end det, regeringen gør, også uden nødvendigvis at bruge lovgivningsinstrumentet, fordi man kunne afsætte puljer i højere grad, end man har gjort i dag, til at fremme madordningerne, og man kunne lave mere undervisningsmateriale, flere koncepter, som de kommuner, der ønsker at komme i gang med madordningerne, umiddelbart kunne anvende, så de ikke selv skulle bruge kræfter på så at sige at opfinde den dybe tallerken.

Jeg synes, der også er nogle initiativer, som ligger inden for rammerne af det, regeringen i øvrigt vil, som man umiddelbart kunne tage i anvendelse. Hvad siger ministeren til det?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg glæder mig da over, at Det Radikale Venstre er enig med os i, at vi skal gøre alt, hvad vi kan, for at fremme sunde kostvaner hos børn og unge, og at et godt sted at starte også er i dagtilbuddene og i skolerne.

Men igen må jeg sige, at det er kommunernes ansvar og vi ikke skal fratage kommunerne det her ansvar, og jeg har heller ikke nogen forestillinger om, at De Radikale ønsker det. Så kan man sige, at man gerne vil have det indfaset over en 3-årig periode, men så må vi så sende den opfordring videre ud til kommunerne, for vi vil i hvert fald ikke tvinge kommunerne til det.

Jeg tror så heller ikke, at det bliver nødvendigt, for de vil gerne det her ude i kommunerne, de tager opgaven meget, meget seriøst, og jeg tror, at det her vil gå meget, meget stærkt, og at vi vil få resultatet inden for en kort årrække.

(Kort bemærkning).

Poul Henrik Hedeboe (SF):

Ministeren siger, at vi skal fremme de gode spisvaner og fremme den sunde mad. På den anden side står der jo også andre, som godt vil fremme nogle andre ting. Der er vel producenter af, skal vi sige, junkfood og slik og usunde ting, som konkurrerer om børnenes opmærksomhed. Vil ministeren være parat til at gøre noget for at mindske den reklame, som tager børnenes opmærksomhed, altså gøre noget imod den reklame fra producenterne af og den lette tilgængelighed til de usunde ting?

(Kort bemærkning).

Familie- og forbrugerministeren (Carina Christensen):

Jeg synes personligt, det er meget usympatisk, når der er nogle, der målretter reklame direkte mod børn, så det tager jeg sådan set personligt afstand fra. Men i sidste ende kan man sige, at det ville være dejligt, hvis vi levede i en verden, hvor der ikke var reklamer, og vi kunne måske også forestille os, at vi her i Danmark lovgav om, at vi ikke vil have reklamer i Danmark. Men vi bevæger os jo udenlands, og vi får tv-kanaler ind fra udlandet, så det er svært at beskytte os mod det.

Det, jeg tror er vejen frem, hvis vi skal hjælpe børnene, er, at vi skal oplyse om reklamer, lære børnene at være kritiske forbrugere, hjælpe forældrene med at rådgive deres børn om at tage afstand fra reklamerne, skelne mellem, hvad der er godt og skidt, lære dem om, hvad der er sunde fødevarer, og hvad der er usunde fødevarer, og lære at træffe nogle gode valg som forbrugere. Og vi skal starte tidligere end nogen sinde før med den her oplæring af børnene, fordi det er rigtigt, at de udsættes for mange oplysninger og også en meget aggressiv markedsføring.

Igen tror jeg, at det bedste i sidste ende er det lange, seje træk, hvor man gør dem selv til kritiske forbrugere og lærer dem at tage afstand fra det. I sidste ende er det også forældrene, der, mens børnene er helt små, handler ind til dem og også kan træffe nogle fornuftige valg på deres børns vegne.